

Chương 10

Tình yêu có thể làm nên kỳ tích

* Trân trọng tình yêu trong sáng nhất trong trái tim.

* Thành tình yêu mỉm cười xuất hiện

* Tất cả sẽ thay đổi

VOL 10-1

Ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu xuống hàng cây bên đường. Dưới ánh nắng vàng óng, những chiếc lá non tươi vẫn mơn mớn như thế. Đại lộ Champs-Élysées vẫn đẹp đến ngây ngất như thế nhưng Hiểu Tranh không còn hứng thú để ngắm nhìn chúng nữa.

Cô dựa người vào cây ngô đồng, nước mắt tuôn như mưa.

Những cơn gió nhẹ nhàng thổi tới, thổi bay mái tóc đen dài như tơ lụa và chiếc váy trắng muốt.

Những người qua lại đều tò mò nhìn cô gái phương Đông xinh đẹp nhưng u buồn này. Nhưng cô đang chìm đắm trong tâm trạng của mình, không hề để ý đến những ánh nhìn ấy.

Hiểu Tranh lê tâm thân mệt mỏi về phòng, chỉ thấy toàn thân rã rời không còn một chút sức lực nào. Cô đặt mình xuống giường, mắt nhìn lên trần nhà.

Cửa sổ vẫn đang mở. Tấm rèm nhung màu xanh đậm được vén sang hai bên, ánh mặt trời sáng chói rọi chiếu vào phòng, tạo thành vòng sáng kỳ diệu trên trần nhà.

Hai ngày nữa là phải về rồi. Hiểu Tranh ngây người nhìn vòng sáng kỳ lạ. Nhưng... cô lại không thể gặp anh... trái tim buốt nhói đến nỗi không thể thở được. Từ khi biết anh không đính hôn, nỗi kinh ngạc, hối hận, nhớ nhung nhân chìm trái tim cô. Vì sao lúc đầu lại dễ dàng vứt bỏ như thế? Rõ ràng là rất yêu anh, vì sao lại để mình bị đánh lừa... hãy thừa nhận đi, bây giờ rất muốn gặp

anh, nhớ anh đến phát điên lên... không thể lừa bản thân được nữa. Hiểu Tranh vùi mặt vào gối khóc nức nở.

Ánh mặt trời tắt dần...

Không biết đã khóc bao lâu, bỗng nhiên tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên: “Hiểu Tranh, em có trong phòng không?”

Đó là giọng nói của giáo sư Hàn. Hiểu Tranh ngồi dậy, vội vàng lau nước mắt, chỉnh sửa lại quần áo. Cô khẽ hít một hơi thật sâu rồi đi ra mở cửa mời cô vào phòng.

“Hiểu Tranh, có tin vui đây”. Giáo sư Hàn vui vẻ bước vào không còn dáng vẻ nghiêm túc như mọi ngày nữa, cũng không chú ý đến đôi mắt sưng đỏ của Hiểu Tranh.

“Tin vui gì ạ?”. Hiểu Tranh cố gắng mỉm cười, sau đó rót nước mời cô.

“Ban tổ chức liên hoan âm nhạc mời em biểu diễn riêng. Biểu diễn riêng đấy, đúng là một vinh dự lớn”.

Giáo sư Hàn xúc động nói, khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ. Quả thực không thể tin được tiết mục của Hiểu Tranh lại gây được tiếng vang lên như vậy, khiến ban tổ chức chủ động mời cô biểu diễn riêng.

Hiểu Tranh sửng người vì ngạc nhiên. Biểu diễn riêng? Không phải mình nghe nhầm đấy chứ? Trong liên hoan âm nhạc mang tính quốc tế như thế này, chỉ có những nghệ sĩ nổi tiếng thế giới mới có tư cách biểu diễn riêng.

Nhìn đáng vẻ ngỡ ngàng đến nỗi không dám tin của Hiểu Tranh, giáo sư Hàn vội giải thích: “Cô cũng vừa mới nhận được thông báo của ban tổ chức. Họ nói tiết mục của em nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của người nghe. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, có rất nhiều người vì muốn hiểu rõ hơn về đàn tranh và văn hóa phương Đông nên đã gửi thư cho ban tổ chức mong muốn họ mời em biểu diễn riêng. Vì thế ban tổ chức liền gọi điện thoại cho cô. Bởi vì họ nói là một buổi biểu diễn ngắn khoảng một tiếng nên cô nghĩ em hoàn toàn có thể làm được. Vì thế cô đã nhận lời rồi. Thời gian là tám giờ tối mai. Em có tự tin không?”. Giáo sư Hàn nhìn Hiểu Tranh bằng ánh mắt mong đợi.

Không thể kìm nén được niềm vui sướng và xúc động, Hiểu Tranh gật đầu thật mạnh.

“Thời gian hơi gấp, bây giờ chúng ta phải lập tức chọn tiết mục”. Giáo sư Hàn cầm bản nhạc đặt trên bàn rồi bắt đầu suy ngẫm.

Bên ngoài cửa sổ, những chiếc lá ngô đồng đung đưa trong gió như đang hát ca.

Ánh nắng hắt vào căn phòng, những hạt bụi bay bay như đang nhảy múa trong các cột sáng.

Hiểu Tranh ngây người nhìn chúng, sự cô đơn và nỗi nhớ nhung lại ùa về.

Nhân lúc cô giáo đang chọn bài, Hiểu Tranh nhẹ nhàng lấy laptop, vào “diễn đàn yêu tranh”, thông báo cho mọi người biết tin vui mình được mời biểu diễn riêng.

Nhưng cảm giác đau đớn vẫn đè nặng trong tim. Thì ra một thông tin khiến người ta xúc động như thế cũng không thể làm vui đi nỗi nhớ mong anh...

Không biết vì sao, cô khẽ gõ dòng chữ:

“Lẽ nào đã bỏ lỡ thì vĩnh viễn không thể có được nữa sao?”.

Hiểu Tranh nằm trên giường, bắt đầu cảm thấy chân tay tê nhức. Cô thở dài, tuy rằng luyện đàn liên tục rất vất vả nhưng cũng chỉ có như vậy mới có thể tạm quên đi nỗi nhớ mong và hối tiếc trào dâng trong lòng.

Đôi mắt u ám liếc nhìn xung quanh, vô tình nhìn thấy chiếc laptop trên đầu giường. Cô ngồi dậy, nhẹ nhàng đặt nó lên đùi rồi mở máy...

Đã có rất nhiều người trong diễn đàn comment cho cô. Điều mà cô không hề ngạc nhiên là “Nỗi nhớ phương xa” lại là người đầu tiên comment cho cô. Nhưng lần này lời nhắn của anh khiến trái tim Hiểu Tranh run rẩy.

“Tình yêu có thể làm nên kỳ tích”.

Hiểu Tranh khẽ nhắm lại tiêu đề rồi hướng ánh mắt xuống dưới:

“Minh cũng đang nhớ mong một người ở phương xa, vì thế mình có thể hiểu được tâm trạng của cậu. Cậu nói không gặp được người ấy sẽ rất hối tiếc? Cậu sợ tình yêu đã bị bỏ lỡ sẽ không bao giờ quay lại? Nhưng mình muốn nói với cậu: Đừng sợ, đừng đau lòng. Bởi vì tình yêu có thể làm nên kỳ tích. Hãy tin mình, chỉ cần có tình yêu thì sẽ làm nên kỳ tích”.

“Có tình yêu thì sẽ làm nên kỳ tích thật sao?”. Hiểu Tranh thực sự rất xúc động. Người bạn “Nỗi nhớ phương xa” này dường như hiểu rất rõ tâm sự của mình.

“Đúng vậy, mình nhớ trong thần thoại Hy Lạp có một truyền thuyết rất đẹp. Ngày xưa ngày xưa, ở vương quốc Cyprus có một vị quốc vương cô đơn tên là Pygmalion. Ông rất yêu thích điêu khắc tượng. Một lần ông tạc tượng một cô gái rất xinh đẹp, đặt tên là Adeline. Ngày ngày, Pygmalion say đắm ngắm Adeline. Cuối cùng đã yêu bức tượng cô gái xinh đẹp. Pygmalion cầu xin các

thần linh mong chờ kỳ tích của tình yêu. Sự chân thành và cố gắng của Pygmalion đã khiến thần tình yêu cảm động, ban tặng sức sống cho bức tượng. Từ đó, quốc vương sống cùng cô gái xinh đẹp. Hai người sống hạnh phúc bên nhau suốt đời. Tuy đó chỉ là một câu chuyện thần thoại nhưng nó khiến mình tin rằng có tình yêu thì sẽ có kỳ tích. Nỗi nhớ phương xa”.

Đọc những dòng chữ trên màn hình, đọc câu chuyện thần kỳ này, mọi nỗi buồn trong lòng Hiếu Tranh đều tan biến. Lúc mình nhớ Joon Ho da diết, chắc chắn Joon Ho cũng nhớ mình da diết. Mình nhất định phải cố gắng hết sức để đến khi gặp Joon Ho anh ấy sẽ phải ngạc nhiên. Cô bắt đầu thấy toàn thân tràn đầy sức sống. Vốn dĩ vì gấp gáp mà không tự tin lắm với buổi biểu diễn ngày mai nhưng bây giờ cô có thể lớn tiếng nói với mình: “Buổi biểu diễn ngày mai nhất định sẽ thành công”.

VOL 10-2

Bóng đêm dần dần tan biến, mặt trời lấp ló đằng đông. Tia sáng đầu tiên rọi chiếu Paris trong giấc mộng. Một ngày mới lại đến.

Hôm nay là ngày Hiếu Tranh biểu diễn riêng.

Vì buổi biểu diễn bất ngờ này mà ban tổ chức đặc biệt sắp xếp phòng tập ngay gần khách sạn Hiếu Tranh ở để tiện cho việc luyện tập của cô.

Vì chỉ có một ngày luyện tập nên bắt đầu từ tám giờ sáng, Hiếu Tranh bắt đầu luyện tập chăm chỉ tám bản nhạc đã chọn tối qua dưới sự hướng dẫn của giáo sư Hàn.

Chẳng mấy chốc đã đến ba giờ chiều.

Giáo sư Hàn nhìn đồng hồ rồi nói với Hiếu Tranh: “Thôi không luyện nữa, em về phòng nghỉ ngơi chút đi. Ăn tối xong phải nhanh chóng đến hội trường để chuẩn bị cho buổi biểu diễn”.

Hiếu Tranh gật đầu, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói với giáo sư Hàn: “Thưa cô, em muốn thêm một bản nhạc có được không ạ?”.

“Bản nhạc gì vậy? Lúc này ban tổ chức gọi điện cho cô nói em có thể biểu diễn thêm vài bài được không?”. Giáo sư Hàn mỉm cười.

“Đạ... không phải bản nhạc nổi tiếng ạ. Bản nhạc... em tự sáng tác”. Hiểu Tranh ấp úng nói.

Ban đầu giáo sư Hàn có chút ngạc nhiên, nhưng cô lập tức mỉm cười và nói: “Hiểu Tranh, cô rất vui vì em có suy nghĩ và khả năng sáng tác như vậy. Cô rất hài lòng. Cô tin rằng nhất định em sẽ biểu diễn thành công. Cô luôn ủng hộ em”.

Hiểu Tranh rất muốn ôm cô, thật hạnh phúc vì gặp được một cô giáo như cô. Hiểu Tranh thầm nói: “Nhất định phải biểu diễn thật tốt”.

VOL 10-3

Màn đêm buông xuống, Paris thời thượng đã khoác lên mình bộ trang phục lộng lẫy được kết từ ánh đèn lung linh, đa sắc, tạo một ấn tượng hoàn toàn khác đối với mọi người.

Nhà hát OPERA tràn ngập trong không khí cổ điển càng long lanh hơn trong ánh đèn và những bộ quần áo sang trọng của không ít nhân vật nổi tiếng trong xã hội cũng như giới âm nhạc. Rất nhiều Hoa kiều nghe nói nhân vật chính của buổi biểu diễn này là một cô gái người Trung Quốc nên đặc biệt đến đây.

Buổi biểu diễn vẫn chưa bắt đầu mà những người trong hội trường đã bàn luận về loại nhạc cụ phương Đông kỳ diệu và cô gái Trung Quốc xinh đẹp sử dụng nó để biểu diễn.

Hàn Âm Ái ngồi hàng ghế đầu, mỉm cười nhìn hội trường náo nhiệt. Hiểu Tranh đã chuẩn bị sẵn sàng. Hôm nay cô sẽ giống như mọi người ở đây, là một khán giả thuần túy, thưởng thức tiếng đàn của Hiểu Tranh.

Trợ lý ban tổ chức mời hai người châu Á ngồi ở hàng ghế đầu cùng với Hàn Âm Ái. Trong đó một người đàn ông trung niên đeo kính râm đã gây chú ý với cô. Khuôn mặt của người này rất quen nhưng Hàn Âm Ái không thể nhớ ra đó là ai.

Buổi biểu diễn bắt đầu.

Sau lời giới thiệu của người dẫn chương trình và tràng pháo tay của khán giả, Hiểu Tranh trong chiếc váy lụa màu xanh nhạt chậm rãi bước ra sân khấu.

Tất cả mọi người đều yên lặng, chăm chú ngắm nhìn cô gái phương Đông xinh đẹp.

Hiểu Tranh mỉm cười cúi chào mọi người rồi nói: “Cảm ơn tất cả các quý vị có mặt ở đây đã cho tôi cơ hội biểu diễn riêng. Tôi cảm thấy vô cùng vui mừng và vinh dự. Không chỉ vì tôi có cơ hội đứng trên sân khấu quốc tế này, quan trọng hơn tôi có thể thể hiện được sức hấp dẫn đặc biệt của đàn tranh - loại nhạc cụ dân tộc truyền thống của Trung Quốc...”.

Những lời nói ngắn gọn nhưng súc tích của Hiểu Tranh khiến tất cả mọi người quý mến và khâm phục cô hơn. Chính nhờ tình yêu sâu sắc với nghệ thuật dân tộc mà cô gái nhỏ tuổi này mới gặt hái được thành công lớn như vậy...

Buổi biểu diễn của Hiểu Tranh bắt đầu bằng bản nhạc *Xuân giang hoa nguyệt dạ* như thơ như họa... Tiếng đàn tao nhã, diễm lệ, tài nghệ uyên thâm của Hiểu Tranh và phong thái phương Đông nồng nàn khiến tất cả người nghe đắm say...

Cuối cùng, một tiếng biểu diễn cũng kết thúc. Buổi biểu diễn của Hiểu Tranh thành công vang dội. Trong tràng pháo tay nồng nhiệt và hò reo của khán giả, Hiểu Tranh biểu diễn thêm hai tiết mục...

Buổi biểu diễn sắp kết thúc, chỉ còn lại một tiết mục cuối cùng. Hiểu Tranh đứng dậy, cô muốn nói lời cảm ơn tới tất cả khán giả. Mọi người đều yên lặng, giọng nói trong trẻo của cô vang lên: “Tiếp theo tôi xin biểu diễn bản nhạc do chính mình phổ nhạc với nhan đề *Adeline bên sợi dây đàn* để gửi gắm nỗi nhớ về người yêu phương xa. Cảm ơn mọi người”.

Tiếng đàn trầm lắng, trang nhã vang lên dưới những ngón tay uyển chuyển của Hiểu Tranh. Nỗi nhớ mong sâu lắng lan tỏa trong không trung. Đắm mình trong tiếng đàn ấy, dường như bạn có thể nhìn thấy rừng trúc tươi xanh, một cô gái áo trắng, mái tóc dài bay bay trong gió đang nhẹ lướt dây đàn, chờ đợi người yêu đi xa. Mưa đêm lất phất, cô gái bắt đầu lo lắng. Đôi mắt đẹp ẩn chứa nỗi mong nhớ chứa chan. Cơ thể mảnh dẻ run rẩy trong gió đông nhưng vẫn hiên ngang trước giông bão chỉ để người yêu của mình có thể nghe thấy tiếng đàn du dương của mình khi chàng vừa mới trở về.

Dần dần, dần dần, trong màn mưa bụi mịn mù xuất hiện một âm thanh mờ ảo. Cô gái xinh đẹp vui mừng đứng dậy, thầm nghĩ chắc hẳn người yêu của mình đã trở về nhưng đến khi người đó lại gần mới biết thì ra chỉ là một người qua đường.

Bản nhạc biến đổi cùng với những xúc cảm tinh tế. Tất cả mọi người đều đắm chìm trong tiếng nhạc, nức lòng theo những biến đổi tâm trạng của cô gái.

Khi nốt nhạc cuối cùng nhạt dần, nhà hát với ánh đèn rực rỡ bỗng nhiên chìm trong bóng tối.

“Ồ, đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Vì sao lại như thế được? Mất điện sao?”.

Khán giả bắt đầu bàn tán xôn xao, Hiểu Tranh lúng túng đứng trên sân khấu, không biết phải làm gì.

Trong bóng tối, một hình bóng như đã từng quen từ từ đi về phía Hiểu Tranh. Đột nhiên Hiểu Tranh như chợt nhận ra điều gì đó, cô lặng lẽ đứng ở sân khấu rộng lớn.

Trong bóng tối tĩnh lặng, một luồng không khí thân thuộc từ từ lại gần...

Hiểu Tranh bỗng thấy toàn thân run rẩy! Hơi thở thật thân thuộc, dường như là...

Một cánh tay vòng qua chiếc eo mảnh dẻ, bờ môi có cảm giác nóng ấm, cảm giác rất quen thuộc, khắc cốt ghi tâm, chưa bao giờ quên!

Là anh! Cuối cùng cô đã chắc chắn người đó chính là anh!

Không gì có thể diễn tả hết niềm vui trong lòng cô. Hiểu Tranh lao vào vòng tay quen thuộc ấy, đáp lại nụ hôn nồng nàn, quen thuộc.

Ánh đèn trong nhà hát lại vụt sáng. Trên sân khấu, một đôi trai gái đang ôm hôn thắm thiết...

“Ôi! Lãng mạn quá!”.

“Một khúc nhạc nền tuyệt diệu!”.

Có lẽ nỗi nhớ nhung da diết mà Hiểu Tranh biểu đạt trong bài diễn tấu của mình và niềm vui mừng hiện tại xua đi nỗi u buồn trên khuôn mặt của cô khiến những khán giả Pháp vốn yêu thích sự lãng mạn đã nhớ đến một bài hát tình yêu lãng mạn - hai người xa nhau cuối cùng đã gặp lại, cả nhà hát náo nhiệt hẳn lên. Tiếng cười và những tràng pháo tay nồng nhiệt rộn vang...

VOL 10-4

Bầu trời đêm xanh thẫm, vàng trắng treo lơ lửng trên bầu trời, thỉnh thoảng còn có vài đám mây lướt qua. Trên quảng trường phía trước nhà hát, cây ngô

đồng cao lớn đã nở những đóa hoa xinh đẹp, tinh khiết. Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, bông hoa trắng muốt mang theo hương thơm ngọt ngào từ từ rơi xuống mặt đất, đậu trên người Hiểu Tranh và Joon Ho.

Hiểu Tranh ngã vào lòng Joon Ho, vẫn cảm giác như mình đang ở trong giấc mơ.

“Em tưởng rằng... em tưởng rằng sẽ không được gặp anh nữa. Nhưng... bây giờ anh lại xuất hiện thần kỳ như thế này. Trời ơi! Có phải em đang nằm mơ không?”. Hiểu Tranh ngẩng đầu, ngây người nhìn khuôn mặt tuấn tú, rạng ngời của Joon Ho.

Joon Ho cúi đầu, hôn cô một cái thật dịu dàng, sau đó nhìn cô triu mến: “Tình yêu có thể làm nên kỳ tích, chẳng phải sao?”.

Tình yêu có thể làm nên kỳ tích? Đây chẳng phải là câu nói của “Nỗi nhớ phương xa” sao? Hiểu Tranh tròn mắt nhìn khuôn mặt như cười mà không phải là cười của Joon Ho. Vậy thì... vậy thì... anh chính là...

“Bây giờ chẳng phải kỳ tích đã xuất hiện rồi sao?”.

Joon Ho nháy mắt mỉm cười.

“Anh là... Nỗi nhớ phương xa?”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn anh.

Joon Ho mỉm cười.

Qua lời kể của Joon Ho, cuối cùng Hiểu Tranh đã biết thì ra anh luôn liên lạc với Da Woo để biết thông tin của mình và hóa thân thành “Nỗi nhớ phương xa” để khích lệ an ủi mình...

Nỗi nhớ phương xa! Hiểu Tranh không kịp được thở dài: Mình nên sớm đoán ra mới phải.

Vì sao lại là “Nỗi nhớ phương xa”? Hiểu Tranh nhìn anh. Tuy câu trả lời rõ ràng như thế nhưng vẫn muốn nghe chính anh nói.

Joon Ho mỉm cười thờ dài. Sao anh lại không hiểu tâm trạng của Hiểu Tranh cơ chứ?

“Hiểu Tranh, anh luôn nhớ tới em”. Ánh mắt của Joon Ho ẩn chứa tình cảm chứa chan: “Anh luôn yêu em, chưa bao giờ thay đổi. Bản nhạc *Adeline bên sợi dây đàn* chẳng phải cũng biểu đạt sức mạnh tình yêu sao? Nếu em coi Adeline là kỳ tích của tình yêu, vậy thì Hiểu Tranh, em biết không em chính là Adeline của anh”. Không muốn hai người có bất kỳ hiểu lầm nào nữa vì thế anh bày tỏ hết những tâm tư của mình.

Cảm giác ngây ngất kỳ diệu trào dâng trong lòng. Hiểu Tranh mỉm cười, ngã vào lòng anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh.

“Hiểu Tranh, em có yêu anh không?”. Joon Ho nhìn cô triu mến, nói lời mà bấy lâu nay anh đã ấp ủ trong lòng. Chỉ có điều... lần này dù câu trả lời của Hiểu Tranh là gì thì anh cũng sẽ không từ bỏ.

Hiểu Tranh nhìn anh, hai mắt cô sáng long lanh: “Thực sự lúc đầu em không biết, nhưng sau khi anh đi em bắt đầu cảm thấy hụt hẫng, cảm thấy đau khổ. Trái tim em như tan nát. Cuối cùng em đã hiểu được trái tim của mình”. Cô hít một hơi thật sâu rồi kiên định nói: “Em yêu anh! Em yêu anh thật sự! Không phải vì hiểu lầm anh là người tài trợ của mình nên mới hẹn hò với anh. Em yêu anh nên mới hẹn hò với anh”.

Trời ơi! Còn lời nói nào hay hơn thế này không? Niềm hạnh phúc ngọt ngào trào dâng trong lòng Joon Ho. Anh siết chặt vòng tay, ôm cô vào lòng, trao cho cô nụ hôn bằng tất cả trái tim...

Trên bầu trời, vầng trăng đã chạy trốn, lấp sau đám mây, những ngôi sao nghịch ngợm cũng chớp mắt mỉm cười...

Hàn Âm Ái ngắm nhìn hai người ôm nhau hạnh phúc từ phía xa, khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ. Tình yêu của hai người thật ngọt ngào và đẹp đẽ khiến mình như được trở lại với hồi còn trẻ. Lúc ấy mình cũng từng có tình yêu lãng mạn như thế này...

Quả thực không nở làm phiền giây phút ngọt ngào của đôi tình nhân này, nhưng vẫn còn có chuyện hạnh phúc hơn đang chờ Hiểu Tranh...

Cảm nhận được sự xuất hiện của giáo sư Hàn, Hiểu Tranh thẹn thùng rời xa vòng tay của Joon Ho, nhưng Joon Ho vẫn nắm chặt tay cô không rời.

Hàn Âm Ái vờ như không nhìn thấy cái nắm tay ấy. Cô nhìn Hiểu Tranh và Joon Ho, mỉm cười nói: “Bây giờ đang rất hạnh phúc đúng không? Nhưng cô muốn nói cho hai em biết một chuyện hạnh phúc hơn”.

Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn cô giáo. Thời gian này có quá nhiều may mắn đến với Hiểu Tranh. Quả thực cô không thể nghĩ ra còn có chuyện gì hạnh phúc hơn nữa.

“Trong số những người nghe em biểu diễn có mấy người là giáo sư Học viện Âm nhạc trung ương Trung Quốc. Sau khi nghe Hiểu Tranh biểu diễn, họ thấy Hiểu Tranh rất có triển vọng nên quyết định đợi sau khi Hiểu Tranh về nước sẽ cử đi học ở Học viện Âm nhạc trung ương, hơn nữa miễn toàn bộ học phí”.

Hiểu Tranh không thể tin được là mình lại may mắn như vậy. Quá nhiều nỗi ngạc nhiên vui mừng cùng đến một lúc khiến trái tim của cô không chứa hết được...

Joon Ho nhìn Hiểu Tranh. Dĩ nhiên anh cũng rất vui mừng. Chỉ có điều, Hiểu Tranh sắp phải về Trung Quốc sao? Vừa mời gặp nhau, giờ lại phải xa cách!

Hiểu Tranh cảm nhận được ánh mắt của Joon Ho, hiểu tâm sự của anh. Nỗi buồn thương khi phải chia ly trào dâng trong lòng.

“Xa nhau chỉ là tạm thời thôi, sau này sẽ gặp lại, chẳng phải sao? Nhưng cơ hội này chỉ có một”. Giáo sư Hàn nghiêm túc nói.

“Anh sẽ ở Hàn Quốc đợi em”, Joon Ho hít một hơi thật sâu mỉm cười nói, “sau này, dù em biểu diễn ở sân khấu nào trên thế giới thì anh vẫn sẽ mãi chờ đợi em”. Hiểu Tranh vốn thuộc về sân khấu, chẳng phải sao? Nhưng không sao, anh sẽ chờ đợi cô mãi mãi.

Hiểu Tranh nắm tay Joon Ho, những giọt nước mắt hạnh phúc dâng trên khóe mi. Những lời nói sâu đậm như thế làm sao mà không cảm động được chứ?

Joon Ho khẽ ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô...

Giáo sư Hàn đã rời đi. Dưới gốc cây ngô đồng ngát hương, chỉ có hai người đang ôm nhau da diết...